

“เพื่อนพรหมจรรย์ (ผู้ร่วมประพาศิพรหมจรรย์) ผู้มีศีลเป็นที่รัก ย่อมกล่าวถึงผู้นั้นว่า มีการกระทำอย่างนี้ มีความประพฤติอย่างนี้ ข้อนี้ เรากล่าวว่า **เป็นการถูกทวงของผู้นั้น**”

“ความคิดที่เป็นอกุศล (อกุศลวิตก) อันลามก อันประกอบด้วยความเดือดร้อน ย่อมติดตามผู้นั้นไปสู่ปากก็ตาม สู่โคนไม้ก็ตาม สู่เรือนว่างก็ตาม ข้อนี้ เรากล่าวว่า **เป็นการถูกตามตัวของผู้นั้น**.”

“คนจน (ทางธรรม) นั้น ประพาศิพุทฺธิทาง กาย วาจา ใจ แล้ว ภายหลังที่สิ้นชีวิตไป ย่อมถูกจองจำ ด้วยการจองจำในนรกบ้าง ด้วยการจองจำในกำเนิดแห่งสัตว์เดรัจฉานบ้าง

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! เราไม่เห็นการถูกจองจำอย่างอื่นสักอย่างเดียว ที่ทารุณ ที่นำทุกข์มาให้ ที่ทำอันตรายแก่การบรรลุธรรมะอันปลอดโปร่งจากกิเลส อันเป็นธรรมยอดเยี่ยม เหมือนการถูกจองจำในนรก หรือในกำเนิดสัตว์เดรัจฉานนี้เลย”

ขณะนั้นความทุกข์ที่เกิดขึ้น จากการประกอบธุรกิจ เป็นกรรมเหนือวิสัย ที่จะนำมาวิเคราะห์ให้ตนเองเข้าใจได้ เพราะขณะนั้น ไม่เคยเข้าใจเรื่องกรรม ส่วนคุณงามความดีก็ประพฤติปฏิบัติมาเรื่อย อาจารย์ทิพากรจึงเกิดคำถามขึ้นกับตนเอง

“ทำไม บุญ ไม่ช่วย ทำไมทำดี ทำบุญไม่เห็นผล”

นานาจิตที่จะปรุงแต่ง เพราะทุกข์ของดวงจิตนั้นจะไม่ยอมรับ กฎแห่งกรรมในอดีต

ชีวิตไม่มีสิ่งใด เมื่อความท้อแท้ปรากฏ ความไม่สำเร็จสมความปรารถนา ไม่เป็นดังหวัง มีหนทางเดียวคือต้องสู้ ชีวิตคือการต่อสู้ ไม่สู้ก็ไม่ชนะ.... ไม่ชนะเพราะไม่สู้ สู้เท่านั้นจึงจะชนะ....

เมื่อต้องสู้ดิ้นรนตามวิถีโลกแห่งเศรษฐกิจ ไม่ประสบผลสำเร็จตามช่องทางการเศรษฐศาสตร์ บริหารธุรกิจแล้ว อาจารย์ทิพากร เมื่อไม่ได้ตั้งใจในด้านเช่นนี้จึงเข้าหาปรึกษาหมอดู ทำพิธีแก้เคราะห์ สะเดาะเคราะห์เสริมบารมี ทำพิธีต่างๆ ก็แล้ว หมอดูก็บอกว่า วาสนาดีอยู่ แต่ชีวิตของอาจารย์ทิพากรทำไมยังไม่ดีขึ้นได้ พอดกช่วงปีที่หมอดูทักว่าจะดี ก็ไม่ประสบเหตุว่าจะดีขึ้น มาทำพิธีทางไสยศาสตร์ต่างๆ แต่งแก้เสียเคราะห์บูชาโชคบังสุกุลเป็นบังสุกุลตาย อาบน้ำมนต์ ทำพิธีตัดเวรตัดกรรม ทำหลายอาจารย์ทั้งหมดพระ พรหมณ์ ฆราวาสก็ไม่ดีขึ้น มีแต่ทรุดกับทรุด ตลอดจนมาศึกษาธรรมปฏิบัติจากหลายๆ สำนัก หลากหลายรูปแบบที่สอนให้จิต ตามรู้อาการเคลื่อนไหวของกาย ธุริจกิจการงานก็ยังไม่ดีขึ้น มีเพียงแต่จิตใจสบายขึ้นเท่านั้น แต่ความเวทนา